

Wielki **ZACHĘTA**
Teatr
Zgierska 26

Od niedzieli 3 kwietnia i dni następnych wielki program sezonu:
„Oskarżam tych, którzy mnie wprowadzili na złą drogę...”
„Oskarżam tych, którzy wyzyskali moją nieświadomość...”
„Oskarżam tych, którzy zepchnęli mnie w błąd...”
Wszystko to zobaczycie w pięknym filmie o 7
czajowo - sensacyjnym p. t.

NAD PROGRAM: Film, który wypowiedział wojnę pesymizmowi, komedia o światowym rozgłosie. Hazardowa sytuacja. Kapitałne incydenty pt. „Kłopoty Sportowca” W roli gl. JOE BROWN. Początek codziennie o 4-ej w soboty, niedziele i święta o godz. 12-ej.

DROGA DO RIO

Sensacyjny dokument, demonstrujący haniebną procedurę handlarzy białych niewolnic. W roli gl. KATHE NAGY.

DZWIĘKOWE KINO
MIMOZA
ulica Kilińskiego nr 178.
Zd. tramwajami Nr. 0, 4, 10, 16, 17

Od wtorku 29.3 do poniedziałku 4.4. r.b. Po raz pierwszy razem genialni komicy polskiego ekranu

Adolf Dymśa i E. Bodo
ROBERT I BERTRAND

w kapitalnej komedii p. t. (czyli Dwa Złodzieje).

Pozostałe role: Grossówna, Cwiklińska, Orwił, Fertner i Znicz. Nast. progr.: „BLOND CARMEN”.

Początek seansów: w dni powszednie o 8.40 w soboty o godzinie 3 p. n., w niedziele i święta o 12 w poł., ostatni o godzinie 7 w

DZWIĘKOWE KINO-TEATR
MIRAZ
(dawniej „CZARY”) GIELNIAN 2 tel. 107-34

Wielki niebywały podwójny program! Po 132 pierwszy raz w Łodzi. Największa sensacja 1938 r.

Zwycięska walka

Nie było i nie będzie już nigdy tak wielkiego arcydzieła jak „ZAGINIONY HORYZONT”

Napięcie mrozące krew w żyłach oto zalety filmu p. t.

W rolach głównych: MARY ASTOR, LYLE TALBOT.

W rok gl.: Ronald Colman i Jane Wyatt.

Nasępny „elk” podwójny program „Zdradziec ki wawóz” w r. gl. Ken Maynard oraz „Zaczęło się w pociągu” w r. gl. Robert Taylor i Eleanor Powell.

Początek codziennie o godz. 4 pp. a w soboty i niedziele o godz. 11-ej rano.

Początek codziennie o godz. 4 pp. a w soboty i niedziele o godz. 11-ej rano.

KINO-TEATR
METRO
PRZEJAZD 2

Poc. o 12-ej

DZIŚ I DNI NASTĘPNYCH! Potężny miłosny dramat szpiegowski p. t.

SZEF WYWIADU

W r. gl. CONRAD VEIDT i czarująca VIVIAN LEIGH

Passe-partouts i bilety ulgowe nieważne.

Platery

utrzymują nowy wygląd po wyczyszczeniu płynem „LUNA”
wszędzie do nabycia za 20 groszy.

KINO-TEATR
MIRAZ
STOPA 116

Poc. o 12-ej

DZIŚ I DNI NASTĘPNYCH!

NIEDORA JDA

W r. gl. ADOLF DYMSZA

Dom przy ul. Kamiennej 4
grozi runięciem

Łódź, dnia 3 kwietnia.

Inspekcja Budowlana w Łodzi stwierdziła, że dom przy ul. Kamiennej 4, stanowiący własność S-ców Trany Rafał i małż. Koplowicz, znajduje się w stanie niebezpiecznym, ściany są zarysowane, a balkon grozi zawaleniem.

Inspekcja Budowlana zarządziła niezwłoczne usunięcie niebezpiecznych tynków oraz zastosowała środki zabezpieczające. Właściciele otrzymali nakaz niezwłocznego przeprowadzenia robót celem doprowadzenia budynku do należytego stanu.

Niezależnie od tego, dnia 4 b. m. ukazała się na murach miasta zarządzenia Inspekcji Budowlanej w kwestii doprowadzenia wszystkich budynków do stanu, gwarantującego pełne bezpieczeństwo.

Klamki metalowe

nie ciemnieją po wyczyszczeniu płynem „LUNA”
wszędzie do nabycia za 20 groszy.

Niebezpieczeństwo
dalszego wylewu wód na Olsie minęło.

RYBNIK, 3.4. — Niebezpieczeństwo dalszego wylewu wód na rzecę Olsie minęło. Wprawdzie na skutek ciągłego padającego deszczu poziom wody podniósł się nieco w piątek wieczorem, zalewając dalsze okolice pola, jednakże już wczoraj nad ranem przybrór wód na Olsie ustał. Wobec tego, że deszcz nie pada, należy się spodziewać, iż poziom wody wkrótce wróci do normy.

Wylew spowodował znaczne szkody na łakach i polach, zalewając oziminy. Również poziom wód na rzecę Odrze podniósł się gwałtownie, jednakże woda nie wylała, ponieważ brzozi rzeki są uregulowane.

Sprzątanie przedmiotowe

ul. „LUNA”. — czyści wszystko. —
wszędzie do nabycia za 20 groszy.

TYLKO 2.50 gr. miesięcznie

kosztuje abonament „ECHA” z odnośnikiem do domu

Prenumeratę zamawiać można od każdego dnia miesiąca.

Zwizki 2 (Karola) — tel. 182-48, Piotrkowska 11 — tel. 102-29.

Przy odbiorze w administracji Zwizki 2 (Karola) lub Piotrkowska 11 prenumerata wynosi 210 gr.

Szyby jak kryształ

po wyczyszczeniu płynem „LUNA”
wszędzie do nabycia za 20 groszy.

Na Święta Wielkanocne!
WESKA KAWA ŚWIAT CZA

w ozdobnych turekchach.
CENA za 1/2 kg. Zł. 3.-
3.20

Każda filiżanka kawy szczytem zadowolenia. Duży wybór artykułów wielkanocnych czekoladowych, marmypanowych, persipanowych, tudzież jaj drażniowych! Wszystkie artykuły i przybory do pieczenia! Prosimy zwrócić uwagę na nasz prezent wielkanocny! 4 proc. rabatu w znaczkach przy zakupie towarów z wyjątkiem monopolowych. Na życzenie dostawa towaru franco dom.

Wielkopolski Skład Kawy - Weska Sp. z o.o. WŁASNE SKLEPY W ŁODZI: Piotrkowska 53, tel. 272-44, — Piotrkowska 102, tel. 272-66, Główna róg Sienkiewicza tel. 278-44, Andrzeja róg Wólczański.

Łeczka z kapeluszem sanitariuszki.
odbył postępek świadka wypadku.

Łódź, dnia 3 kwietnia. — Oczekując o godz. 8.30 przed domem nr. 5 wyjechała sanitariuszka, która w drodze do redakcji naszego pisma i opowiedziała nam o swej przygodzie.

Ze swej strony pragniemy dziękować sanitariuszce, która w drodze do redakcji naszego pisma i opowiedziała nam o swej przygodzie.

Sanitariuszka wróciła do domu bez nakrycia głowy. W dniu wczorajszym przybyła do redakcji naszego pisma i opowiedziała nam o swej przygodzie.

Ze swej strony pragniemy dziękować sanitariuszce, która w drodze do redakcji naszego pisma i opowiedziała nam o swej przygodzie.

Dozbroić Polskę na morzu!

Wielki podarunek świąteczny to aparat radiowy nabyty w firmie **POSTA-RADIO** Łódź, Piotrkowska 182
Uwaga! Spłaty długoterminowe.

POROZUMIENIE POLSKO-LITEWSKIE
przyczynia się poważnie do uspokojenia niebezpiecznego odcinka polityki europejskiej

PARYŻ, 3.4. — Dziennik „Le Petit Bleu” ogłasza artykuł b. podsekretarza stanu dep. Pechin o stosunkach polsko-litewskich. Autor stwierdza, że niedawny stan stosunków polsko-litewskich był wysoce anormalny i stanowił niebezpieczeństwo dla rozwoju sytuacji międzynarodowej w tej części

Europy. Porozumienie polsko-litewskie przyczynia się poważnie do uspokojenia tego niebezpiecznego odcinka polityki europejskiej. Niepodległość Litwy nie jest zagrożona. Wydarzenia z 19 marca 1938 r. przyniosły zwycięstwo zdrowego rozsądku i przysłużyły się sprawie pokoju.

Depesze pożegnalne do wojewody łódzkiego
w związku z przejściem powiatów do ziemi poznańskiej.

ŁÓDŹ, 3.4. — W związku z przejściem powiatów: kaliskiego, kolskiego, tureckiego i konińskiego do woj. poznańskiego odbyły się uroczyste posiedzenia wydziałów powiatowych wymienionych powiatów na których uchwalono wysłać dotychczasowemu zwierzchnikowi województwa łódzkiego p. Aleksandrowi Hauke-Nowakowi depesze pożegnalne.

W „Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim” ukazało się natomiast imię wojewody łódzkiego Al. Hauke-Nowaka, będące oświeceniem historycznego błąd co bądź faktu. M. in. wojewoda łódzki stwierdza, że przejście wymienionych powiatów do woj. poznańskiego, raz na zawsze przekreśla ostatnie ślady wiekowej naszej niewoli. Ziemię wchodzącą w skład Wielkopolski rozdzielono bowiem zostały granicami zaborycznymi, obecnie powracając do prastarej dzielnicy Mieczysławowskiej.

Cienie wielkiego miasta.
KRONIKA POGOTOWIA RATUNKOWEGO

Łódź, dnia 3 kwietnia. W mieszkaniu swych pracodawców przy ul. Pomorskiej 60 otrula się nieznaną trucizną 32-letnia pracownica domu w. Zofia Tarczyńska. Pierwszej pomocy desperatce udzielił lekarz pogotowia PCK po czym przewiózł samobójczynię do szpitala Ubezpieczalni w stanie niegroźnym dla życia. Przyczyna zamachu nieustalona.

szard Janczewski zamieszkały przy ul. 6-go Sierpnia 36. Usiłował on skraść garderobę na szkodę handlarza Abrama Lufta. Złodzieja osadzono w areszcie.

— Na ul. Zgierskiej obok posesji nr. 19 Kaczorowski Franciszek zamieszkały przy ul. Borowej 8, pobił dotkliwie Małucha Brennera za mieszkającego przy ul. Nowomiejskiej 6. Pobitego opatrzył lekarz pogotowia. Napastnik został zatrzymany przez policję i doprowadzony do komisariatu.

— Na targowisku na placu Hallera zatrzymano gościa na gorącym uczynku kradzieży Ry-

PIEŚĆ I SERCE.
HALA SPORTOWA ZOSTAŁA OTWARTA

Łódź, dn. 3 kwietnia. — Wczoraj odbyła się uroczystość otwarcia hali sportowej w Łodzi, połączona z rozpoczęciem dwudniowych zawodów eliminacyjnych w boksie o mistrzostwo Polski.

konął na punkty Juszcza (Kraków), w kugielce Szrajter (Łódź) wygrał z Jarząbkiem (Śląsk). W piórkowej Janas (Śląsk) znokautował Macha (Kraków). W półśredniej Ostrowski (Łódź) wypunktował Moszkowskiego (Kraków). W półciężkiej Pietrak (Łódź) w pięknym stylu wygrał z Klonką (Kraków).

Na uroczystość otwarcia przybyli przedstawiciele władz z wojewodą Al. Hauke-Nowakiem, dowódcą O. K. gen. Thomé, prezydentem miasta p. Godlewskim, kierownikiem Okręgowego Urzędu W. F. i P. W. pik. Kurkiem, wojewódzkim komendantem P. P. insp. dr. Torwińskim, komendantem miasta P. P. insp. Elzesser - Niedzielskim na czele. Licznie stawili się przedstawiciele świata sportowego, reprezentowana była również prasa.

Sędziował w ringu p. Zaplatka, na punkty p. Bielewicz obaj z Poznania. Publiczności około 1500 osób.

Eliminacyjne walki dały następujące rezultaty: w wadze muszej Szwed (Łódź) pokonał na punkty Juszcza (Kraków).

Dzisiaj finały eliminacji od godz. 17-ej. W programie 8 walk.

Aktu poświęcenia pięknej hali dokonał ks. prałat Kaczynski.

Przemówienia wygłosili pp. prezydent miasta M. Godlewski, dowódca O. K. gen. Thomé i prezes ŁOZB p. Kordasz.

Przy tej okazji odbyła się bórka przedwielkanocna na rzecz najbardziej potrzebujących. Wzięli w niej udział pp. wojewoda, prezydent i gen. Thomé. Rezultaty zbiórki były okazałe i wyniosły niewątpliwie ponad 500 zł.

Wielkopolski Skład Kawy - Weska Sp. z o.o.

Srebro
czyści najlepiej Płyn „LUNA”
wszędzie do nabycia za 20 groszy.

WIECIEŃ
5
WTOREK

Zbliża się dzień wielkiej premiery
W KINIE „CASINO”
NAJPOTĘŻNIEJSZEGO FILMU WSZYSTKICH CZASÓW p. t.

Pani Walewska
w którym oślni Was i zachwyci
JEDNA JEDYNA GWIAZDA GWIAZD
GRETA GARBO
Oraz nawiąbitniejszy aktor doby obecnej
Charles BOYER

Manifestacja amerykańskiego magistratu w obronie teściowych.

Ciężki los rozwodników w Stanach Zjednoczonych

Amarillo, w kwietniu. Niezwykła manifestacja odbyła się niedawno w Amarillo, w stanie Texas. Mianowicie magistrat tego miasta podjął inicjatywę jednego ze swych nieskazitelnych, który przed paru laty postanowił doprowadzić do rehabilitacji w oczach świata tak niesprawiedliwie ośmieszonych teściowych.

Opracował statut stowarzyszenia, które miało powstać w obronie pokrzywdzonych. Oto parę paragrafów z tego statutu wyjętych:

„Nigdy nie należy się uskarżać na sposób gotowania teściowej”.

„Bądźcie dobrzy, hojni i rycerscy dla waszych teściowych”.

„Miejcie wyrozumiałość dla drobnych usterek charakteru teściowej”.

„Przed teściową drzwi domu powinny stać otworem”.

Miasto Amarillo postanowiło teraz wprowadzić w czyn szlachetne te postulaty i rozpoczęło swą działalność od urzędnika na wielką skalę zakrojonego „Dnia Teściowych”.

Protokół nad manifestacją objęła „Pierwsza Pani” (First Lady) i pierwsza teściowa Stanów Zjednoczonych, prezydentowa Rooseveltowa.

Przed małżonką prezydenta przedfilował pochód składający się z 50.000 teściowych. Panie złożyły uprzednio w darze pani prezydentowej nieco kłopotliwy do trzymania w ręku bukiet róż, waga jego bowiem wynosiła... 1 tonnę! Z tego też powodu, wbrew zwyczajowi, nie mogła wręczyć kwiecia młoda dziewczynka.

W pochodzie brały udział liczne pojazdy.

W jednym z wozów-olbrzymów usadowiło się 600 delegatów, wysłanych przez wszystkie Stany.

Inny odkryty samochód zwracał uwagę pięknie udekorowanym, najwygodniejszym miejscem na tylnym siedzeniu. Odpowiedni transparent wyjaśniał, że winno to być honorowe miejsce dla teściowej, bez której szanujący się mężczyzna nie odbywa żadnej przejażdżki ani wycieczki.

Wygłoszono moc przemówień.

Ceremonię zakończyła defilada... teściów.

Jednak prezydent Roosevelt nie brał w niej udziału.

Tymczasem w Halifaxie powstało stowarzyszenie biegunowo odmiennie.

Jest nim „Klub mężów męczenników”, katowanych przez żony lub ich matki. Prośby o zapisanie na członków były tak liczne, że organizatorzy zostali zmuszeni do surowej selekcji kandydatów. Ci muszą nie tylko złożyć na piśmie szczegółową skargę na złe obchodzenie się z nimi małżonek, lecz pokazać ślady na ciele, a ponadto złożyć dowody, iż ze swej strony są poprawni w stosunku do żony i kupują rocznie dostateczną ilość sukien i kapeluszy.

Prawodawstwo amerykańskie występuje surowo przeciw mężom rozwiedzionym, a uchylającym się od opłacania przysługujących im alimentów.

O ile bowiem łatwo jest w Stanach Zjednoczonych o rozwód, (rozwoły stanowią poważną rubrykę dochodów państwowych), a zawarcie ponownego związku małżeńskiego odbyć się może prawie natychmiast po odzyskaniu wolności, o tyle sędziowie zajmują nieprzejednane stanowisko pod względem zabezpieczenia materialnego pierwszej żony.

Ponieważ jednak pomimo to często napływają skargi o niewypełnianie tych zobowiązań, zaszła potrzeba założenia specjalnego więzienia dla rozwodników, skazanych na karę po przegranu wytoczonej im sprawy.

Więzienie to znajduje się w New-Yorku pod numerem 344 przy 37-mej Avenue.

Jest to, prawdę powiedziawszy, komfortowo urządzone hotel, różniący się tym tylko od innych, że zamieszkał w nim pa nowie nie mają prawa wychodzić.

Nosi nazwę: „Alimony Club” (Klub Alimentowy).

Z. W.

To jest tak proste...

wystarczy zwrócić uwagę na wytłoczony (na tabletkach) krzyż Bayera, aby uniknąć jednego z licznych naśladowców

TABLETKI ASPIRIN

BAYER

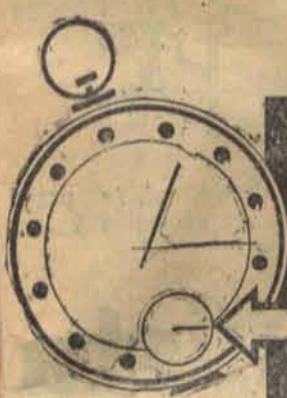
KOŃ ZABIŁ POLSKIEGO EMIGRANTA. Topielec z kartką.

Ofiarą tragicznego wypadku padł Feliks Salata, syn Sylwestra i Ludwiki, z zawodu robotnik rolny, zamieszkały w Nurle par Risel. — Salata wyprowadził konia ze stajni i udał się z nim do wody. W drodze powrotnej koń wyrwał mu się i ugodził kopytem w głowę, zadając ciężką ranę za prawym uchem. Nieszczęśliwy robotnik padł na ziemię, brocząc obficie krwią i stracił przytomność. Natychmiast udzielił mu pomocy i odwieziono go do lekarza, a następnie do szpitala w Peronne, gdzie mimo operacji wkrótce zakończył życie.

WYLOWIONY TRUP POLAKA.

Flisacy wydobyli z kanału d'Aire zwłoki jakiegoś człowieka. Przy topielcu nie

znaleziono żadnych papierów osobistych, które by pozwoliły na ustalenie jego tożsamości. Znalaziono natomiast kartkę papieru, w której wiadomo nieudolnie skreślono po francusku słowa: „Jestem Polakiem, urodz. w r. 1864. Będąc w smutku, odbieram sobie życie”. Kartka ta wskazuje więc na to, że desperatem jest Polak. Zwłoki przewieziono do kostnicy w Douvrin. Ryśopis topielca jest następujący: wiek około 70 lat; wzrost 1 m. 68; włosy — siwe, jasne, czole wysokie i nieowłosione, twarz ogolona, usta — bezzębne. Topielec był ubrany w czarny garnitur, niebieską koszulę w paski, szary sweter, także skarpetki i sznurowane trzewiki.

SEKUNDA CZĘSTO DECYDUJE O ŻYCIU

OD DZIŚ NIECH CZAS TWÓJ MIERZY

RECORD-GENEWA

Czy jesteś częścią L.O.P.P.?

Do wielkiego sprzątania używajcie znanych ze swej dobroci wyrobów

Zakładów Polskiej Sp. Akc. „Persil” w Bydgoszczy

ATA Persil imi

Adam Czekalski

KSIĄŻE się żeni

Powieść

36

Drugi okret robotników niemieckich.

W porcie Hamburgskim został spuszczonej na wodę drugi okręt, fundowany przez „Niemiecki front pracy”, nazwany imieniem wodza frontu Roberta Leya. Na zdjęciu — moment spuszczenia okrętu robotników na wodę.

— Książę wybaczy, ale kwestie dogmatyczne chyba są mi bliżej znane, niż księciu panu i dlatego proszę, ażeby mnie one zostawione zostały do rozstrzygnięcia. Dlatego, proszę wybaczyć, ale prośby księcia ordynata spełnić nie mogę.

Książę Michał był wściekły, nie mniej musiał zgodzić się z wywodami księcia i zrezygnować tym razem z tej drogi, wybierając inną, którą prowadziła do Wiecka.

Zawiadomiony uprzednio o wizycie tak dostojnych penitentów, Wiecek czekał już na nich, mając wszystko przygotowane. Jakoż, skoro tylko książę zjawił się u niego z panią Jentą, zabrał się natychmiast do spisania odpowiedniego aktu, nie pytając wcale o podstawowe wiadomości z religii, do której zamierza neofitkę przyjąć. Lecz książę sam powstrzymał tę jego gorliwość, zapytując, czy nie byłoby lepiej, gdyby cała ta ceremonia odbyła się w pałacu, a nie pokątnie w mieszkaniu prywatnym duchownego prawosławnego.

— To zależy wszystko od woli i życzenia księcia pana — odrzekł ulegle Wiecek. — Jeżeli jasnie oświecony książę pan życzy sobie, abym chrztu udzielił z należnymi księżnie pani wystawnościami, jestem gotów choćby dzisiaj wyjechać do Babilona i we wszystkim zastosować się do życzenia.

— Istotnie, tak będzie lepiej — zgodziła się pani Jenta. — Przy tym na miejscu będzie można dokończyć akt przyjęcia do wiary prawosławnej i będą go mogli podpisać ludzie poważni i godni zaufania.

Sprawa więc została postanowiona w ten sposób, że jeszcze tegoż dnia Wiecek wyjedzie do Babilona, a oboje narzeczeni przybędą tam nazajutrz po nim. Książę Michał wysłał natychmiast obszerną depeszę do Januarego, wtajemniczając go we wszystko i nakazując urządzić wszystko na przyjęcie Wiecka i następnie mającej się odbyć ceremonii chrztu.

Otrzymawszy tę depeszę, Polityński udał się natychmiast do Czuryli, aby się z nim naradzić. Pani Czuryłowa odjechała już do Ostępu z córkami i pan Alojzy znowu został sam ze swoją starą gospodynią.

— Ciesz się pan! — powitał administratora Januarego, wchodząc do gabinetu pana Alojzego. — Kościół prawosławny zdobywa jedną wielce szanowną, a niebawem nawet jasnie oświeconą duszykę w osobie madamy Suchystaw.

Czuryło, przyzwyczajony do najrozmaitszych niespodzianek ze strony Januarego, domyślił się i tym razem czegoś wesołego, bo już z góry uśmiechnął się, czekając

na ciąg dalszy. A Polityński, widząc zainteresowanie pana Alojzego, mówił dalej:

— Rudy Michał przysłał mi tasemcową depeszę z Warszawy, w której powiada, że przybędzie tu do nas w dniu jutrzejszym niejaki Wiecek, duchowny prawosławny, który nadobnej lili Hebronu, vulgo madamie Jeanette Suchystaw ma udzielić chrztu. Należy zatem tak dostojną osobę przyjąć godnie i wszystko przygotować do tej ceremonii, co nakazują przepisy. A ponieważ ja nie mam najmniejszego wyobrażenia, co w danym razie jest potrzebne, przychodzę więc do pana i pytam: racz mnie pan oświecić, zali ci nie wiadomo, jak się odbywa chrzest neofitek w kościele prawosławnym?

— Nigdy nie uczestniczyłem w tej ceremonii — odrzekł pan Alojzy.

— Więc cóż będzie? Musimy przecież jakoś tej biedzie zaradzić.

— Nie widzę innej rady, tylko trzeba albo sprowadzić na gwałt jakieś ksiądzki, z których wyczytamy wszelkie przepisy, albo zlapać gdzieś jakiego prawosławnego i od niego się dowiedzieć.

— Taka rada jest bez sensu i znaczenia, gdyż na to wszystko nie mamy czasu. Wiecek przybywa jutro — musisz pan wysłać po niego konie na pocąg warszawski na dworzec. Lepiej już poczekajmy na niego, niech on tu radzi.

— A kiedyż wracają najjaśniejsi?

— W dzień po Wiecku, a więc pojutrze.

— Zatem... rudy Michał doprowadzi do końca swoje dzieło?

— Tak świadczą wszelkie znaki na niebie i ziemi. Chyba... chyba, że w ostatniej chwili zajdzie coś na i zwyczajnego, jakiegoś trzęsienia ziemi, kataklizmu dziejowego lub coś w tym guście. Inaczej za parę tygodni będziemy mieli sposobność sprezentować się już madamie Suchystaw, jako jasnie oświeconej księżnie ordynatowej, a w osobie małego lcka powitać przyszłego księcia ordynata.

— Do kogo! Przecież byłby to skandal!

— Dla mnie, ani dla pana — nie, a jeśli o innych chodzą. Wszakże bliższa koszula ciału.

— Może jednak książę Maciej czegoś jeszcze dokona?

— Lasciecie ogni speranza... — powiedział młodszyzyk Dante, kładąc ten napis na bramie piekielnej. Należy i nam powziąć w danych warunkach ów bez-

dziejny werset, gdyż ja nie wierzę w możliwość jakiegokolwiek przeszkody na drodze do celu maharadzy.

— A księżna Ludwika?

— Ostatnio przycichła prawie zupełnie. Z drugiej jednak strony wierzę mocno, że tylko ona jedna może rozbić szklaną kulę, zawierającą plany najjaśniejszego. Ona jedna zna sposoby najjaśniejszego i potrafi wynaleźć takie antidotum, że go zapewne na miejscu z nóg zwali.

— Strasznie cieszyłbym się, gdyby się tak stało.

— Oby tylko tak stać się zechciało.

Na tym obaj panowie rozeszli się, czekając przybycia duchownego prawosławnego. Jakoż przybył on nazajutrz w czasie przez księcia określonym i został dostawiony bryczką administratora do pałacu. Obejrawszy sobie wszystko dokładnie zaraz po przybyciu, radził następnie długo w gabinecie księcia z Januarem, w końcu udał się na spoczynek, a Polityński postawił wszystkich na nogi, czyniąc pośpieszne przygotowania do mającej w dniu jutrzejszym odbyć się ceremonii chrztu.

Następnego dnia w godzinach popołudniowych limuzyna książęca zajęła przed pałacem i kilku kamerdynerów, oczekujących już na podjeździe, rzuciło się natychmiast ku niej, aby „najjaśniejszym” pomóc w wysiadaniu. Januarego patrzył przez okno z sieni, przyglądając się księciu ordynatowi, który, wysadzony przez swoją służbę, podał ramię pani Jencie i swobodnie, jakby nie był schorowanym i reumatyzmem pokrewnym starcem, ale młodzieńcem, zaledwie wkraczającym na próg życia, powiodł najmilszą do pałacu. Walizy i kufrы wniosła późniejsza służba za nimi.

Januarego nie miało możliwości nawet słowa zamienić z księciem ordynatem, gdyż ten, zajęty całkowicie swoją najmilszą, zdawał się być daleko od rzeczywistości i dnia dzisiejszego, a później oboje „młodzi państwo” zamknęli się u siebie i nie pokazali tego dnia wcale.

Wiecek, który również rad był z księciem porozmawiać i ustalić termin ceremonii, daremnie czekał na sposobność, nagabując Januarego co kilka minut i domagając się, by ten posłał kamerdynera z oznajmieniem do księcia, iż on, Wiecek, znajduje się w pałacu i czeka tylko na rozkaz najjaśniejszego księcia pana, aby woli jego uczynić zadość.

(d. c. n.)

Zachcianki fordanserki.

Przerażony gość.

Fordanserka Zula siedzi sama, smutna przy stoliku.

Jej koleżanka, czarna Zośka, zjada z gościem już drugą kolację. Tegiej Stetce już się niedobrze z przejedzenia zrobiło i wybiegła z sali.

A Zula nie. Ładniejsza jest od tamtych, zgrabniejsza, ale nie ma szczęścia do do- brych gości. Pechowa.

Zaprasza ją do tańca gość. A potem prosi do stolika. Gada z nią, i klepie, i szczypli, i całuje w łokieć, a kiedy Zula wreszcie oświadcza: „Mam pragnienie. Na- pijemy się wina“, gość uśmiecha się chy- trze!

— Tobie się wcale nie chce pić. Ja- wiem, że mnie nabierasz, i ty wiesz, że- mnie nabierasz, i kelner wie, i ten gość- co siedzi obok — też! Ale ty jesteś naj- głupsza z nas wszystkich.

— Dlaczego?

— Bo ja wiem, że mnie nie nabierasz i kelner wie, że mnie nie nabierasz, i ten, co siedzi obok, też. Oni mnie dobrze zna- ją. I tylko ty jedna myślisz, że mnie na- bierasz! Głupia! Czy ty znasz facha!

Innym znów razem zaprasza Zulę do stolika kędzierzawy facet i pyta ją szep- tem:

— Lubisz dyrektora tego lokalu?

Zula wzrusza ramionami.

— Gdzie tam! Drań wyzyskuje.

— Świetnie! — cieszy się gość. — Mam myśl. Obstałuj sobie kawalek chle- ba ze śledziem za 30 groszy. Więcej nie! Tego łobuza ślad trafi, jak to zobaczy.

Zula obrażona wstaje od stołu, ale gość zatrzymuje ją.

— Co leciś? Co uciekasz?

— A po co mam siedzieć z gościem, który kanapkę za 30 groszy staluje! Taki gość, to żaden gość.

— A masz czasem lepszych?

Zula chce się pochwalić.

— Chyba! Wczoraj miałam jednego! 150 złotych za kolację zapłacił. I 200 zło- tych mnie dał!

— Nie może być?! Wczoraj?!

— Wczoraj.

— 200 złotych?!

— 200 złotych.

Kędzierzawy facet zrywa się z krzesła. — To tak, psia! 200 złotych za- robiła! Ale raty za suknię 15 złotych nie możesz zapłacić? Ja jestem inkasent firmy „Broches i Spółka“. W tej chwili proszę- płacić, inaczej ściągam suknię!

Ale za to, kiedy Zula trafi wreszcie na przyzwoitego gościa, stara się jak może. Zaczyna skromnie:

— Czy mogę coś zjeść. Nie jadłam je- szcze kolacji.

„Coś zjeść“ brzmi skromniutko, i gość godzi się chętnie.

Zula staluje coś z kuchni, ale po pier- wszym kąsku krzywi się.

— Tfu! Jakże słone! Kelner, piwa!

Zjawia się piwo, Zula tyka i znów się- krzywi fatalnie.

— Ale piwo kwaśne! Kelner! Coś słod- kiego.

Kelner podaje czekoladę.

Zula zjada tabliczkę i mówi płacziwie:

— O jej, jakie to słodkie. Aż mnie za- mdliło. Muszę popić winem.

Ale wino jest z lodu. Zula zrobiło się zimno, więc przysuwa się czule do gościa.

— Muszę się zagrzać. Każ podać cza- ną kawę z likierem.

I wtedy gość, jeżeli ma słabe nerwy, biegnie przerażony do kuchni.

— Panie kucharki! Ja bardzo proszę, żeby kawa była letnia. Bo, jak będzie go- rąca, panna Zula się zgrzeje i będzie chcia- ła się ochłodzić. Jak się ochłodzi, znów się- zechce zagrzać... A ja mam przy sobie tyl- ko 10 złotych i nie chcę, psia! krew, siedzieć w komisariacie za niezapłacony rachunek.

Sposobność

On: — Jaka ty jesteś słodka. Chciał- bym cię zjeść...

Kelner: — A co szanowny pan do tego- jedzenia wypije?

Popierajcie Czerwony Krzyż!

Na wszelki wypadek.

Zakupy przed morską wycieczką

Kuperman, stary, gruby Kuperman kupi- eć z branży owocowej, wchodzi do ma- gazynu konfekcji damskiej i zwraca się do ekspedientki.

— Proszę mnie dać damskie majtki.

Ekspedientka patrzy figlarnie na Ku- permana.

— Który numer?

— Duże! — oświadcza Kuperman. — I mocne. Żeby nie pękły, jak usiądę.

Ekspedientka spogląda zdumiona na klienta.

— To dla pana?!

— Dla mnie. Co się pani dziwi? Nie- będzie mi do twarzy?

Po chwili przed Kupermanem leży już kilka par do wyboru.

— Jak pani myśli? — radzi się Ku- perman. — Które będą dla mnie odpowied- nie? Ja chcę skromne. Żeby wyglądał na uczciwą kobietę.

— To może te?

— Niech będzie.

Ekspedientka odkłada na bok.

— Co jeszcze pan życzy?

— Koszulę damską i dwie pary pończoch. Jak pani sądzi? W cielistym kolo- rze mnie będzie do twarzy.

— Możliwe — mruczy coraz bardziej zdumiona ekspedientka. — Czy to już- wszystko?

Kuperman marszczy gniewnie czoło. — Czy pani kpi ze mnie? Pani chce, żebym wyszedł na ulicę w samej koszuli i majtkach? Wariat nie jestem, psia! krew! Łatwo się domyśleć, że potrzebuję jeszcze suknię.

Ekspedientka spogląda spodłba na dzi- wnego klienta.

— Na pewno wariat — domyśla się. — Trzeba zawołać szefa.

Delikatnie, nie spuszczaając oczu z Ku- permana, zaczyna się cofać w stronę po- kładu za sklepem.

— Pani idzie po suknię? — pyta się Kuperman.

— Tak, tak!...

— To niech pani wybierze dwie. Jedną spacerową, jakąś skromną sukienkę, a dru- gą wieczorową. Muszę być przygotowany. Kto wie? Może mnie ktoś zaprosi na dan- cing?

Ekspedientka wycofuje się z za lady i biegnie do szefa.

— Panie szefie! Niech pan tam wejdzie! Wariat jakiś! Sukienki chce mierzyc.

Po chwili szef i cały personel stoją już przy panu Kupermanie.

— Po co panu sukienki? Po co panu to wszystko? — pyta łagodnie właściciel sklepu.

— Jakto po co? — dziwi się Ku- perman. — Żeby włożyć na siebie. Przecież- jadę z wycieczką do Ameryki.

— Włóż coś z tego?

— Jadę sobie jako kobitka?

— Po co?

Kuperman uśmiecha się chytrze.

— Po co? Oj to z pana jest trajekt! Ro- go najpierw ratują na okręcie w razie ka- tastrofy? Przede wszystkim kobiety! Ro- zumiesz pan?

NIE LUBIĄ PLOTKOWAĆ!

SPOTKANIE DWU SĄSIADK.

— Dzień dobry pani Muszyńskiej!

— Dzień dobry! Pani także samo mle- ko kupowała?

— A jakże!

Obie sąsiadki stanęły z garnkami w ręku u wejścia na schody i wdały się w zajmującą rozmowę.

— Słyszała pani Kozakowa, jak się ten- Wójcik majątku dorobił?

DEFICYT w OWOCARNI

Chata z sardynkami.

Właściciel owocarni, pan Szmulewicz wszedł do sklepu i spostrzegł, że jego su- bjekt coś żuje.

— Beniek! — ryknął. — Pan znów- żre? Już teraz rozumiem dla czego mam- w interesie deficyt! Mnie ciągle brakuje- towar!

Co szef mnie obraża? — oburzył się- subjekt. — Czy ja coś wynoszę ze skle- pu? Ja jestem znany ze swej uczciwości! Nigdy nie wezmę! Przez trzy lata pra- cowałem w zakładzie kąpielowym i nie- wziąłem ani jednej kąpielii!... Ja mam świa- dectwo!...

Pan Szmulewicz westchnął ciężko.

— Ja wiem. Kąpiele panu można po- wierzyć. Nie zginię ani jedna. Ale owoce i- delikatny nie. Zawsze jak wchodzi do sklepu pan ma pełne usta. Pan ciągle żre i- żre!

— Proszę się liczyć, ze słowami! Ja- nie żre, tylko jem! Pracuję, jak koń, 12 go- dzin na dobę, to muszę mieć posiłek.

— Kto panu broni mieć? Ale nie może- pan się posilać z chlebem? Pan musi mieć pomarańcze za 2 złote 50 groszy kilo? Pan musi żreć chałwę z sardynkami?

Subjekt wzruszył ramionami.

— Czem chata bogata, tem rada. U nas- w sklepie nie ma chleba.

— To kup pan sobie.

— Za co? Szef mnie ciągle zalega z- pensją! Ja z nędzy, psia! krew, żre tę chał- wę! Mnie już mdli! Jak człowiek stoi na- nogach od 9-ej do 9-ej, to musi cośkol- wiek zjeść. 12 godzin na dobę to jest wy- zysk! Mnie się należy pracować 8 godzin, psia! krew!

Szef gniewnie zmarszczył czoło.

— Beniek! Co to znaczy? Kto tu przy- szedł krzyczeć? Ja, czy pan? Kogo tu wol- no mówić „psia! krew“? Kto tu jest szef, psia! krew? Mnie tylko wolno mówić „psia- krew“, psia! krew!

Uparty maszynista

Dopłata za pośpiech.

— Dowiedzenia się z wami! — wołał- pan Stokfisz, stojąc w oknie wagonu i- uśmiechając się do machających chustecz- kami siostrzeńców. — Pa! Pokłońcie się- tatula!

Pociąg ruszył. Pan Stokfisz usadowił- się wygodnie na ławce i właśnie poczęła- go ogarniać błąka drzemka, gdy do prze- działu wszedł konduktor.

— Mnie się należy pracować 8 godzin!

A szef mnie każe 12!

— Beniek! Pan znów zaczyna? Pan- chce tak skończyć, jak mój były pracownik- Kaltman? On też nie chciał nigdy więcej- pracować, jak 8 godzin. Też się umierał. I- pan wie co z nim się stało?

— Nie.

— To panu powiem! Zebys pan wie- dział! On jechał do Ameryki i w drodze- okręt zaczął tonąć. Kaltman wskoczył do- wody i zaczął pływać. Pływał okragle 8- godzin, a potem powiedział sobie: „Do- syć! Fajera! Więcej jak 8 godzin nie- pracuję“.

Przestał pracować i poszedł na dno. Rozumiesz pan?... To są skutki, jak pra- cownik nie chce pracować więcej, jak 8- godzin.

Przyzwyczajenie

Pielęgniarka: — Powiedział, że przed- uśnięciem musi przeczytać kilka kartek- powieści.

Powrót do domu.

WSPOMNIENIA PIJANEGO.

Jak to było, dobrze nie pamiętam. Tyl- ko tyle wiem, że najpierw sam szedłem- ulicą, a potem spotkałem kolegę Jasia i- zszliśmy dalej w dwóch.

Ale czy byłem pijany, czy nie — tego- nie pamiętam.

Potem Jasio wziął mnie pod pachę i- przeszliśmy na drugą stronę ulicy, a póź- niej wróciliśmy na tę samą stronę i jesz- cze raz, i jeszcze raz... Ale po jaką cholere- żeśmy tak łazili, tego nie powiem, bo nie- pamiętam.

Aż wreszcie Janek otworzył jakieś- drzwi i pchamy się do środka.

Pod ścianą bufet stał, a na bufecie le- żał śledź.

— Restauracja — powiada Jasio, wali- prosto do bufetu i podaje mi śledzia. Wzią- łem się do jedzenia, zacząłem od głowy, ale ogona już nie pamiętam.

A Jasio ciągnie mnie na salę.

— Co będziesz — mówi — na stojąco- jeść! Siadamy przy stoliku.

Poszliśmy. Daleko nie było, tylko że na- drodze krzesła stały. Więc musieliśmy- wszystko na bok poodsuwać, żeby się do- stolika dopchać.

A jedno krzeselko musiałem dwa razy- kopnąć, żeby z drogi zeszło, bo nie cniła- ła i jeszcze polica groziło.

Ale czy to na pewno było krzeselko te- go nie powiem, bo nie pamiętam.

Dopchaliśmy się do stołu!

jęty. Starszy pan przy nim siedzi. Więc- pro- simy, żeby nam pozwolił się przysiąść.

Dopiero nam zaczął tłumaczyć, że to- nie knajpa, tylko kursy wieczorowe dla do- rosłych, że on jest profesor, a na krzesel- kach słuchacze siedzą.

A śledź, co go zjadłem, na oknie w ko- rtytarzu stał, bo go sobie woźny na kolację- odstawił.

Jakim sposobem z tych kursów wysze- dłem nie pamiętam. Tyle wiem, że się w- prawdziwej knajpie znalazłem, jeszcze- trzech facetów przy mnie siedziało, a Ja- nek przed kelnerką klecał, miłość jej wy- znawał, rękami objął i całował. Ale w co- tego nie powiem, bo nie pamiętam.

Potem usiadł przy nas i wszyscyśmy- się w pieciu poplakali, że wódka to nasz- największy wróg.

A że wrogom trzeba wybaczać, więc i- myśmy wódkę przebaczyli, kielszki potlu- kli i kazali sobie do szklanek nalewać.

Potem wyszliśmy na ulicę i zaczęli się- do domu odprowadzać. Jeden z nas pieciu- na Skwerowej mieszkał, ale jakiegoś pod- bramę zaleźli, żaden nie pamiętał, który.

Dopiero jakaś kobieta z okna się wy- chyliła i zaczęła kłać.

— Dranie, mordercy! Meza mi spili!

O ja morderstwo!

Więc powiedziałam jej:

— Nie panisza nie płacz, tylko zej-

dzie nadół i zobaczy, który tu z nas jest- paninym mężem. Bo my nie pamiętamy.

Baba się uparła i nie chciała zejść. Więc wszyscy urządzili, że ja jestem mę- żem, bo najsilniejszy jestem i dam babie- radę.

Nie mogłem sobie przypomnieć, żebym- kiedyś ślub brał, ale jak koledzy urządzili, że to moja żona, to nie ma gadania. Po- szedłem.

Jak kobiecina mnie zobaczyła i, że się- do snu rozbieram, zemdląca ze strachu i- zaczęła krzyczeć, że jej duszno. Więc za- łałem ją w pół i wyszedłem za okno, żeby- powietrza nabrała.

A ona jak nie wrzaśnie.

— Puszczaj łobuzie, puszczaj!

Widzę, że kobieta zdenerwowana, nie- chciałem się z nią spierać, więc ustąpiłem i- odrzuca ją puściłem.

Zleciała z trzeciego piętra na łeb, na- szyję.

A potem się ubrałem i poszedłem do- komisariatu, żeby zameldować, że kobietę- zabiłem. Kajdanki mi założyli i zamknęli w- celi.

Dopiero po godzinie przyleciał przodo- wnik i na mnie wsiał, że władzę ze strachu i- wprowadzam. Bo nie żadną kobietę z- okna wyrzuciłem tylko poduszkę. Spłaka- łem się ze wstydu za taką pomyłkę i żeby- policja nie myślała, że ofiara jestem, piec- aa drobne kawałki rozebrałem.

Czy tego dnia byłem pijany, czy nie? Pytam się samego siebie. Ale nie wiem, bo nie pamiętam.

Jestem zamknięty w sobie...

Popularne powiedzonka

— Nie przelewa mi się! — przechwa- łał się kelner, napieniając wprawnie kieli- szki.

— Zmienne są losy koleje! — medyto- wał los loteryjny, przechodząc w kolektur- ze do rąk klienta.

— Będą z nich kiedyś ludzie! — rzekł- Darwin, wskazując na grupę małp.

— Jestem zamknięty w sobie! — zwykły był mawiać pewien żółt.

— Służę panu! — zaszecekał piesek, stając na tylnych łapkach przed swym pa- nem.

— Oto człowiek z otwartą głową! — wyjaśnił studentom profesor chirurgii, ro- biąc pacjentowi trepanację czaszki

Pozorne objawy poprawy koniunktury. Marnotrawstwo czasu - to marnotrawienie życia. Zbędne czynności.

ŁÓDŹ, dnia 3.4. — Pewien cudzoziemiec wyraził się niedawno: „Polska jest krajem bogatym, gdyż ma dużo czasu, który dla innych narodów jest pieniądzem”. Rzeczywiście wartości czasu się u nas nie docenia.

Przykładów dostarcza wódr już życie codzienne. Jeżeli np. jakieś zebranie opóźni się o godzinę z powodu nieprzybycia na czas uczestników, to ilość czasu opóźnienia, pomnożona przez ilość uczestników zebrania, daje w rezultacie wysoką zbiorową stratę czasu. Tak samo przyczyną zbiorowego marnotrawstwa jest nieumiejętność rozplanowania czasu i wynikająca stąd niepunktualność. Wynika stąd brak zharmonizowania poczynań, który anarchizuje możliwości zbiorowej pracy. Szczególnie szkodliwie wpływają na zmnożenie marnotrawstwa czasu te okoliczności, w których działalność jednostki uzależniona jest od zarządzeń lub zezwoleń władzy, a jednostki, pełniące tę rolę, swych czynności nie wykonują na czas, a przez to uniemożliwiają użytkowanie czasu innym osobom zależnym od ich zarządzeń.

Równie znaczenie, jak marnotrawstwo czasu przez bezczynność, ma marnotraw-

stwo przez wykonywanie czynności zbędnych i nieużytecznych. Gdyby np. zarząd jakiś miasta zarządził dla zatrudnienia bezrobotnych przesypanie piasku z jednego miejsca na drugie, a potem z powrotem na poprzednie miejsce, to pozornie byłoby to wykorzystaniem czasu, w rzeczywistości jednak marnotrawstwem energii życiowej nie tylko osób zatrudnionych, lecz także czasu, koniecznego na zapewnienie utrzymania tych osób.

Do tej samej kategorii zaliczyć należy zatrudnianie nadmiernej ilości osób przy określonych robotach. Jeżeli przy jakiejś pracy, którą może wykonać jedna osoba, zajęte są np. trzy osoby, to tylko jedna osoba swój czas wykorzystuje, a dwie czas swój marnotrawią i pasożytują na skarbie czasu zbiorowego. Takie samo marnotrawstwo mogą spowodować zbyt skomplikowane przepisy ustawowe, i zbyt drobiazgowość zarządzeń, które powodują niepotrzebne czynności i zatrudnianie nadmiernej ilości urzędników.

W zrozumieniu tego stanu rzeczy od lat stale wysuwa się u nas żądanie uproszczenia administracji. Argumenty, które często się wysuwa przeciwko takiemu uproszczeniu, a tym samym zredukowaniu nie-

potrzebie zatrudnionych osób, idą w tym kierunku, że w okresie kryzysu zwolnione osoby nie znajdują zatrudnienia. Na marnotrawieniu czasu nie można opierać odbudowy gospodarczej, gdyż marnotrawstwo takie jest właśnie jednym z powodów zaniku realnych możliwości zarobkowych, a tym samym bezrobocia.

Przytoczymy tu pewne porównanie, imo że trochę proste: Oto np. pociąg z węglem można wieźć z Katowic do Łodzi, prostą drogą, albo też drogą okrężną przez Łwów, Wilno i Warszawę. W tym drugim wypadku można powiedzieć, że liczba osób, zatrudnionych przy przewożeniu, będzie większa, zużycie smarów większe, statystyka kolejowa wykaże zwiększony tono-kilometraż, słowem pozorne objawy poprawy koniunktury. Tylko jedno zastrzeżenie: pociąg ten może w ogóle do Łodzi nie dojechać, gdyż wyczerpany zapas węgla może nie wystarczyć na opalenie lokomotywy. Tak samo wyczerpuje się i organizm gospodarczy, jeżeli zatrudnienie będzie się opierało na fikcyjnej pracy i na marnotrawieniu czasu.

Podnieść Polskę możemy tylko wtedy, gdy za walutę czasu nabędziemy realne wartości, czy to materialne, czy duchowe, które naszą żywotność społeczną spotęgują. Jeżeli więc każdy z nas rozpocznie pracę w tym kierunku, usuwając marnotrawstwo czasu tak u siebie jak i w najbliższym otoczeniu, wówczas powoli zmaleje także marnotrawstwo w życiu całego społeczeństwa i wszyscy odczują istotną poprawę stosunków gospodarczych.

Święta Wielkanocne

Monster posiadają tylko radiodbiorniki Philipsa. Dzięki temu rewelacyjnemu udoskonaleniu, skomplikowana obsługa stała się łatwą i prostą.

PHILIPS Super 7-38

z Monsterem

Wszystkie bowiem autoryzowane punkty sprzedaży Philipsa przyjmują na poczet należności stare odbiorniki wszystkich marek, rozkładając resztę należności na dogodny raty.

Jedna kropla - to jeszcze nie deszcz...

Tak samo nie można wymagać od jednej filiżanki kawy słodowej Kneippa, żeby nas uzdrowiła! Pić natomiast codziennie wymieszaną kawę słodową Kneippa, zapewniamy sobie zdrowie i siłę. A tania jest ona także dla wymlinila

Kawa Słodowa Kneippa

WSZYSTKIE DZIAŁKI I PLACE zostaną odgródzone od dróg i ulic Ważne zarządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych.

ŁÓDŹ, dnia 3.4. — W nr 21 Dziennika Ustaw R. P. z dnia 31 marca br. uka zało się rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, normujące sprawę odgradzania posiadłości i działek.

W myśl postanowień rozporządzenia wszystkie posiadłości i działki winny być odgródzone od ulic dróg publicznych i placów publicznych ogrodzeniem przewidzianym o wysokości nie przekraczającej 2,5 metra. Przy głównych szlakach dróg państwowych i wojewódzkich, powinno być zastosowane ogrodzenie lekkie bez podmurówki, dające się łatwo usunąć. Wysokość podmurówki ogrodzenia nie może przekraczać 1 m, przy czym winna być zbudowana z trwałej cegły, kamienia w stanie naturalnym, lub obrobionym z betonu lub kamienia sztucznego.

Metalowe części ogrodzenia należy malować na kolor ciemny, o ile te części nie są wykonane z metalu nierdzewnego. Ogródzenie z drzewa powinno być wykonane z desek heblowanych, pomalowanych na kolor, harmonizujący z krajobrazem i kolorami sąsiednich ogrodzeń i budynków.

Co do niezabudowanych placów to te mogą być odgrądzone od ulicy przewidywanym pełnym ogrodzeniem z drzewa o wysokości od 1,8 do 2,5 m.

Nad ogrodzeniem może być zastosowane zabezpieczenie z drutu kolczastego, ale nie niższe,

niż 2 m. ponad chodnikiem.

Bra my i furki powinny być otwierane w kierunku nieruchomości lub działek.

Na podkreślenie zasługuje zakaz pokrywania powierzchni murowanych ogrodzeń bitym szkłem.

Tak jest w mieście. Na wsiach ogrodzenia działek i posiadłości i zagród poza obrębem osiedli muszą posiadać wysokość najmniej 1 m i najwyżej 2,5 m.

Ogródzenia te mogą być wykonane ze sztachet metalowych, drewnianych, z siatek drucianych, plecionki drewnianej, w postaci barier poziomych, z muru z kamienia naturalnego i otynkowanego. Mogą być też zastąpione przez żywopłot albo inne założenie ogrodnicze.

Do malowania nie wolno używać kolorów żółtych i o barwie zimnej, a w szczególności nie wolno używać barw: czerwonej, niebieskiej, jasno-żółtej i białej.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, przy czym z dniem tym tracą moc przepisy sprzeczne z przepisami tego rozporządzenia. Istniejące ogrodzenia w gminach wiejskich mają być dostosowane w 3 lata, w miastach zaś w dwa lata od dnia ogłoszenia. Ogródzenia wzniesione po dniu 1 stycznia 1935 r. powinny być dostosowane do przepisów powyższych w 5 lat od dnia ich ogłoszenia.

ZASADY NOWEJ SZKOŁY ŚREDNIEJ Już w czwartej klasie młodzież zdecydować musi o wyborze zawodu.

ŁÓDŹ, dnia 3 kwietnia.
Rok obecny, będący pierwszym rokiem istnienia szkolnictwa licealnego wprowadził do programów dotychczasowych gimnazjów i szkół średnich innego typu poważne zmiany. Społeczeństwo, nawet część najbardziej zainteresowana, niezbyt dokładnie orientuje się w istocie przeprowadzonej reformy szkolnictwa. Sprawę za ciemnia niewątpliwie w dużym stopniu brak jakiegokolwiek oficjalnej i popularnej publikacji, która by wyjaśniała zainteresowanym wszystkie kwestie dotyczące wstępu egzaminów i praw, wiążących się z kształceniem młodzieży w dzisiejszej szkole średniej.

Sprawa jest dziś niezmiernie aktualna, jeśli się zważy, że rok szkolny wkrótce już się kończy. Pierwszy termin egzaminów maturalnych wyznaczony został na koniec bieżącego miesiąca. Równocześnie młodzież klasy VI (dawnego typu) przygotowuje się do wejścia do liceum.

Typ dawnego gimnazjum przestanie istnieć już z końcem bieżącego roku szkolnego.

Pierwsza na Wołyniu wieża spadochronowa.

Pierwsza na Wołyniu wieża spadochronowa L.O.P.P., wybudowana w Kowli, ze składek pracowników kolejowych Dyrekcji Radomskiej P.K.P.

Jeśli pozostanie takich parę szkół, które jeszcze będą miały w roku szkolnym 1938 - 39 dawną ósmą klasę, będą to tylko wyjątki. Uczniowie tych szkół maturę będą już zdawali zapewne jako eksterni, normalny bowiem egzamin maturalny w roku bieżącym jest już ostatni.

Od roku 1938-39 gimnazjum będzie się kończyło tak nazywaną dzisiaj małą maturą, t.j. na klasach 4-6 typu nowego. Będą więc gimnazja ogólnokształcące i gimnazja zawodowe.

Ukończenie gimnazjum uprawnia absolwentów do kształcenia się w liceach.

Przebieg z gimnazjum do liceum odbywa się w ten sposób, że każdy posiadający małą maturę może wstąpić do liceum ale na zasadzie orzeczenia rady pedagogicznej, a więc z egzaminem lub bez niego. Decyzja o wyborze liceum przez kandydata musi nastąpić w czwartej klasie gimnazjum, jeszcze przed jej ukończeniem. Kierunek zatem nadany zostanie uczniowi już w gimnazjum.

Z gimnazjum uczęć, chcących kształcić się dalej, jak już zaznaczyliśmy wyżej, idzie do liceum. Ma ich do wyboru 4 typy jeśli idzie o licea ogólne: matematyczne - fizyczne, przyrodnicze, humanistyczne i klasyczne. Następnie typ specjalny - liceum pedagogiczne. Wreszcie licea zawodowe.

Licea ogólnokształcące, jak również handlowe i pedagogiczne, są dwuletnie. Ponad to dwuletnia jest nauka w liceum gospodarczym, dostępnym tylko dla dziewcząt.

Licea typu technicznego, a więc melioracyjno - wodne, elektryczne, drogowe, miernicze budowlane i mechaniczne są trzyletnie i dostępne wyłącznie dla młodzieży męskiej.

Ukończenie każdego typu liceów uprawnia absolwentów do wyższych studiów.

Ta sprawa niestety nie została dotychczas dokładnie ustalona, jakie wydziały wyższych uczelni odpowiadają danym typom ukończonych liceów. To też w roku szkolnym i akademickim 1938-39 przyjmowanie na wyższe uczelnie będzie się odbywało tak jak dotychczas t.j. każda matura uprawniać będzie do wstępu na każdą wyższą uczelnię - czasem tylko z pewnymi zastrzeżeniami (np. dodatkowe egzaminy z pewnych przedmiotów). Jak ta sprawa będzie przedstawiała się w

przyszłości, trudno w tej chwili orzec. Przepisy mówią, że zostaną wydane zarządzenia, ale termin nie jest określony.

Przypuszczać jednak można, że ograniczenia będą dość znaczne, jeśli się weźmie pod uwagę wyspecjalizowanie nabyte już w liceach. Szczególnie jeśli idzie o licea zawodowe typu technicznego, absolwenci będą mieli dokładnie wytknięty kierunek.

Ta rzecz musi być ustalona w najbliższej przyszłości dokładnie odpowiednimi przepisami, gdyż dziś można sądzić, że ten kto wstąpi do liceum typu ogólnokształcącego w porównaniu z absolwentem liceum technicznego przy wstępowaniu na wyższą uczelnię zyska rok czasu. Co prawda tamten będzie miał po swej stronie premię w postaci tytułu technika, a co za tym idzie możliwość wykonywania zawodu. Ten przywilej jednak będzie mógł wykorzystać tylko w tym wypadku, jeśli nie pójdzie na wyższe studia.

Zupełnie niejasno przedstawia się sprawa liceum pedagogicznego. Obecnie istnieje tak zwane „pedagogia”, ale ich forma nie jest jeszcze uzgodniona. Licea pedagogiczne nie są równoznaczne z dzisiejszym pedagogium. I ta sprawa oczekuje na przepisy.

Istnieje więc pewien chaos, który zostanie uporządkowany w czasie roku szkolnego 1938 - 39, tak że w następnych latach nie będzie zapewne żadnych wątpliwości.

Z przedstawionego powyżej zarysu za sad nowej szkoły średniej wynika, że rodzice i młodzież wcześniej (znaczenie wcześniej, niż dotychczas), będą musieli zdecydować się na obranie kierunku swego wykształcenia.

Kierunek bowiem nadany zostanie już w czwartej klasie gimnazjum, w liceum od nożnego typu, a wreszcie w odpowiedniej wyższej uczelni. Nowy system szkoły średniej położony więc kres w znacznym stopniu dowolności przy wyborze wyższej uczelni, jak to było za szkolnictwa średniego, starego typu.

Dlatego właśnie podkreślamy: wybór kierunku musi nastąpić dość wcześnie, a wówczas nie narazi się młodzieży na pierwsze trudności po ukończeniu gimnazjum, a następnie po ukończeniu liceum.

Płacąc świadczenia na pomoc zimową -
zwiększasz nędzę.

HIGIENA TO ZDROWIE

Wielu higienistów twierdzi, że jedyną mechaniczną wykonaną opakowanie proszków daje gwarancję całkowitej higieny. Maszynowo - bez dotyku rąk wykonano proszek „Migrena Nervosa” z KOGUTKIEM w TOREBKACH (nowe opakowanie) daje tę gwarancję. Dbać więc o własne zdrowie żądać proszków z KOGUTKIEM tył mechanizmem wykonanych TOREBKACH, gdyż dzięki temu unikniesz wszelkich chorób na przykład niebezpiecznych.

Choerny

SILNEJ FLOTY WOJENNEJ I KOLONIJ

PIOTRKOWSKA 88
PIOTRKOWSKA 6

Poza zasięgiem naszych teleskopów BRAK WODY NA PLANECIE WENUS wyklucza wszelkie objawy życia.

Planeta Venus uchodziła do niedawna za jedną z nielicznych planet naszego układu, na których możliwe jest istnienie życia. Możliwość życia organicznego na danej planecie jest zależna od trzech warunków. Przede wszystkim istnienie istot żywych wymaga wody w stanie ciekłym. W związku z tym drugim warunkiem życia jest temperatura, w której woda może się znajdować w stanie ciekłym. Po trzecie nieodzownym warunkiem życia jest obecność niektórych pierwiastków, jak węgiel, wodoru, tlenu, azotu itd. Węgiel, wodor, i azot są bowiem istotnymi składnikami białka, z którego zbudowana jest protoplazma, ten zaś konieczny jest dla spalania węgla na dwutlenek węgla, który to proces jest podstawowym procesem życiowym. Oczywiście warunki te są niezbędne dla powstania i utrzymania się przy życiu istot, podobnych do organizmów napotykanymi na Ziemi. Teoretycznie dają się pomyśleć istoty żywe zbudowane zupełnie inaczej, ale o warunkach potrzebnych dla ich życia niczego powiedzieć nie potrafimy.

Z planet naszego układu nie odpowiadają wymienionym powyżej warunkom Jowisz, Saturn, Uran, Neptun i Pluto, na których panują

temperatury zbyt niskie.

Nie wchodzi też w rachubę satelity, księżyc, gdyż nie posiada ani wody, ani atmosfery, sprzyjającej życiu. — Zostają więc trzy najbliższe Ziemi planety, Merkury, Venus i Mars. Z tych trzech planet za najprawdopodobniejsze siedlisko życia uważano do niedawna Venus, najbardziej zbliżoną pod względem wielkości i przeciętnej temperatury do Ziemi.

Venus odbiera od Słońca znacznie więcej ciepła, niż Ziemia, albowiem znajduje się znacznie bliżej niego. Ponieważ planeta ta otoczona jest gęstą powłoką gazową przeto nawet najsilniejsze teleskopy nie pozwalają zbadać jej powierzchni. Uważano jednak do niedawna za rzecz niewątpliwą, że Venus otoczona jest przez atmosferę o podobnym składzie jak atmosfera ziemiska — tlen, azot i tlenek węgla, a nie parę wodną.

W związku z tym sądzono, że jeśli na Venus istnieje życie, to musi ono przypominać życie, jakie w minionych epokach geologicznych krzewiło się w okolicach jezior i rzek na Ziemi. Atoli nowe badania, prowadzone głównie przez wroclawskiego profesora E. Schoenberga podważyły kres legendzie o rzekomo bujnym życiu na planecie Venus. Metoda fotometryczna stosowana i udoskonalona przez E. Schoenberga, pozwoliła stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, że powłoka gazowa, otaczająca Venus, składa się z dwutlenku węgla, a nie parę wodnej. Badania Schoenberga potwierdzają wyniki osiągnięte wcze-

śniej przez badaczy amerykańskich, którzy również doszli do podobnych wniosków. W atmosferze Venus znaleziono więc obfitość bezwodnika węglowego i ani śladu pary wodnej ani wolnego tlenu.

Wprawdzie i atmosfera Ziemi była niegdyś prawie zupełnie pozbawiona wolnego tlenu. — Obecne zasoby tlenu na Ziemi są wdzięczamy niestrudzonej pracy świata roślinnego, który oddychając, rozkłada dwu-

tlenek węgla na węgiel, który sobie przyswaja i na tlen, który wyzwala do atmosfery. Ten proces biochemiczny wymaga jednak obecności wody, której Ziemia miała pod dostatkiem w zaraniu swego istnienia. Ponieważ zaś planeta Venus pozbawiona jest wody, nie posiada więc warunków, umożliwiających proces asymilacji węgla i wyzwala tlen.

Bywa różnie...

Czy zrozumiał mnie pan dobrze? — pyta PANI W. w swym liście, mógłbym śmiało „TAK” powiedzieć, łatwo kłamać oczywiście.

Zwłaszcza dzisiaj kiedy twarz wszystkich ludzi fałsz przesłania, gdy miast serca jest potrzebne kłamstwo zwykłe do kochania.

Twierdzi Pani, że wierszyki, które piszę w kącie skromnie, przyciągają bratnie dusze do autora — niby do mnie.

Doping dla mnie to nielada, przebieć nie może on bez echa, że nie giną moje strofki, że się do nich ktoś uśmiecha...

Pytasz, czy ten list nieznanej, zadowolonej... ucieczy?... Naturalnie!.. TAKA SZCZEROŚĆ, wśród NIESZCZERZEJ ludzkiej rzeszy!

Życie blaski ma i cienie, a na ziemi bywa różnie, wyciągnięta dłoń do czegoś bardzo często trafia w próżnię...

Za to rzadko oko nasze w szczęściu wielkim łzę uрони — kiedy dwoje kroczy zgodnie z sercem w sercu, z dłonią w dłoń...

Taka para, to fenomen, milion spojrzeń goni za nią, jest im czego pozazdrościć...

Zrozumiałem chyba panią... ROM.

Podziemny garaż pomieścić może 750 wozów.

W Buenos Aires ukończono budowę najdoskonalszego garażu, który całkowicie rozwiązuje problem ruchu ulicznego w centrum miasta.

Większość posiadaczy aut nie może w dostatecznej mierze korzystać z nich, jako z normalnych środków lokomocji w wielkim mieście, albowiem na ulicach nie wolno pozostawiać wozów dłużej, jak pół godziny, względnie godzinę, a garaże zazwyczaj położone są daleko od centrum. W ten sposób na luksus udawania się do pracy własnym wozem pozwalają sobie mogący tylko ludzie, posiadający również szofera, który może odstawić auto z powrotem do garażu.

W Buenos Aires problem ten został

rozwiązany bardzo szczęśliwie. Pod główną ulicą miasta, w najbardziej jej ożywionym punkcie, zbudowano garaż, obliczony na 750 wozów.

Co więcej — dla umożliwienia korzystania z tego garażu każdemu, nie pobiera się za garażowanie żadnej opłaty.

Innowację tę wprowadzają za przykładem Buenos Aires inne wielkie miasta Ameryki i Europy.

Wartoby o tym pomyśleć i u nas, w Warszawie, Łodzi i innych miastach, jeśli już nie o ulicznych, to o miejskich garażach dla posiadaczy aut. Prywatne bowiem garaże są ogromnie drogie i w małej ilości, co sprawia wiele kłopotu ludziom, chcącym nabyć pojazd mechaniczny.

Rozbiór lodowych obszarów Flagi narodów w sferie podbiegunowej.

Przed wojną jedynie Grenlandia spośród wszystkich obszarów podbiegunowych należała formalnie do państwa europejskiego, mianowicie do Danii. Do wscho-

dnich wybrzeży Grenlandii rościła sobie pretensje Norwegia, co nawet doprowadziło do konfliktu dyplomatycznego duńsko-norweskiego. Roszczenia Norwegii zostały jednak orzeczeniem Trybunału Haskiego oddalone.

Swą porażkę w sporze o Grenlandię potwierdziła sobie Norwegia aneksją bogatego w złoża węglowe Spitzbergen. Złoża te obudziły pożądanie nie tylko u Norwegów, lecz również i u Anglików. Zwycięstwo odniosła tu jednak Norwegia, która zaanektowała Spitzbergen i bardziej na południe położoną Wyspę Niedźwiedzią (teren badań polskiej wyprawy Roku Polarnego).

Wreszcie 8 maja 1929 roku Norwegia wcieliła do swego państwa wyspę Jana Magena, na południowym zachodzie od Wyspy Niedźwiedziej.

Rosja Sowiecka ogłosiła wszystkie obszary, położone na północ od wybrzeży so-wieckich aż do bieguna, zarówno już odkryte jak i jeszcze nieodkryte, za terytoria sowieckie. Podobnie postąpiła Kanada, anektując wszystkie obszary, znajdujące się na północ od wybrzeży kanadyjskich.

W ślad za tymi państwami poszły Stany Zjednoczone, Dania i Norwegia, przywłaszczając sobie wszystkie obszary położone na północ od ich terytoriów aż do bieguna północnego. W ten sposób Rosja Sowiecka stała się właścicielką niemal połowy wszystkich obszarów arktycznych.

Wreszcie Wielka Brytania uwieczniła dzieło rozbioru Antarktydy, ogłaszając w r. 1933 jako własność brytyjską wszystkie bezpieczne jeszcze obszary Antarktydy między 45 a 160 stopniem długości wschodniej. W ten sposób Wielka Brytania rozciągnęła swoje panowanie na 5/8 całej Antarktydy.

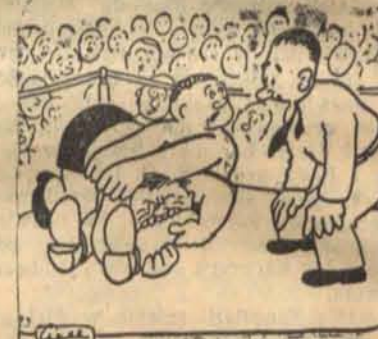
Wreszcie Wielka Brytania uwieczniła dzieło rozbioru Antarktydy, ogłaszając w r. 1933 jako własność brytyjską wszystkie bezpieczne jeszcze obszary Antarktydy między 45 a 160 stopniem długości wschodniej. W ten sposób Wielka Brytania rozciągnęła swoje panowanie na 5/8 całej Antarktydy.

Wreszcie Wielka Brytania uwieczniła dzieło rozbioru Antarktydy, ogłaszając w r. 1933 jako własność brytyjską wszystkie bezpieczne jeszcze obszary Antarktydy między 45 a 160 stopniem długości wschodniej. W ten sposób Wielka Brytania rozciągnęła swoje panowanie na 5/8 całej Antarktydy.

PODSŁUCHANE W WOJSKU.

— Chciałbym jeszcze rok przesłużyć, panie majorze...
— Czym szeregowym, jest w cywilu?
— Zonaty.

Walka wolno-amerykańska.

— Daj mi pan musztardy do mięsa.

Dr Jordia MERREL

Jacqueline i miłość

— Przyszedłem do pani — syczał z gniewem — po dać uczciwie pomocną rękę... bo wiem więcej od pani... i w nagrodę zostałem nazwany złodziejem. Zniósłem to tylko dlatego, że obelga padła z ust pani, ale skoro mi pani przeciwstawia tego uperfumowanego łalusa, tego nieznosnego manekina, który stara się o panią tylko dlatego, że uważa panią za bogatą pannę... skoro mi pani przeciwstawia tego durnia „Uroczego”... to już nie wytrzymam. Doprowadziła mnie pani do ostateczności! — Odetchnął świszczając: — Niech pani jego poprosi o pomoc — natychmiast... — Zerwał słuchawkę z widełek telefonu i wepchnął jej w rękę. — Proszę do niego zadzwonić i zapytać... Jeżeli panią poratuje — dobrze. Ale jeżeli nie, musi się pani uciec do mnie. Nie cofnę swojej oferty, ale tym razem postawię warunki. O! na Boga! tym razem postawię warunki.

Jacqueline podniosła wzrok ku jego twarzy i znów odskoczyła przerażona widokiem jego nieprzytomnych oczu. Szalała.

— Jakto? Jakie warunki? — wykrztusiła.

— Dam tyle pieniędzy, ile pani zechce, ale w zamian zostanie pani moją żoną w najbliższych dniach.

Odszokowała krok dalej, ze zgrozą w szeroko rozwartych oczach.

— Pańską żoną?... Nie. Ja... ja... nie mogę...

Poczęła w rękę naciągany sznur od słuchawki. Telefon... prawda... Tylko powie Walterowi, tylko mu przedstawi, co się stało... Jakaż niemądra, żeby rozpaczać, kiedy Walter, taki urodziwy, taki męski, na pewno zgodzi się pójść dla niej choćby w ogień...

Niemal bezwiednie ruciła w tubę jego numer. Na

pół świadoma tego, co się z nią dzieje, zaczęła mu opowiadać skwapliwie, ufnie o swoim straszonym zmartwie-niu. Za każdą pauzą, gdy słuchała jego odpowiedzi, głos jej stawał się coraz cichszy, coraz mniej ufny, aż w końcu, rozdergany strachem, nabrał tonów jęklanych, błagalnych...

— Jeżeli nie możesz — nic zrobić — Walterze, to musisz się mnie wyrzec — dokończyła żałośnie.

Co Walter mówił, wiedziała tylko Jacqueline, ale musiało to być coś złego, skoro spędziła z jej twarzy ostatnie ślady rumieńca, a z oczu ostatni cień ufnej dzieci-niej wiary... Zawiodła się na nim... Jakkolwiek się usprawiedliwiał, fakt pozostawał faktem, że wbrew wszystkim swoim dotychczasowym zapewnieniom, w krytycznej chwili, gdy zwróciła się do niego o pomoc, wykręcił się sianiem...

— O! nie ma ludzi godnych zaufania! Wszyscy zdradliwi, niestali, zawodni, zmienni!

Więc cóż pozostaje?

Tylko to jedno: wywiązać się z przyrzeczenia, danego ojcu.

Spokojnie położyła słuchawkę na widełkach, odniosła telefon na miejsce i zwróciła się do Duana.

Jeżeli ta drobna figurka w czerni, to odważne spojrzenie poruszyły w doktorze sumienie, to nie dał tego poznać po sobie.

Spojrzała mu prosto w oczy i powiedziała twardo bez drżenia:

— Mówił pan kiedyś, że jeżeli panu ludzie nie usłu-

pują, to pan ich kupuje. — Urwała. — No, mnie pan także może kupić. Jestem pokonana. Mogę wyjść za pa-na chociażby dziś.

IV.

Duan nie zabawił dłużej, żeby się rozkoszować swoim triumfem. Odszedł nagle bez słowa. Jeżeli po jego odejściu w sercu dziewczyny rozpełzał się demon buntu przeciwko losowi, to pozostało to jej tajemnicą.

Nazajutrz rano Duan zastał ją w laboratorium nad pliką notatek, z których jedne były pisane ręką profesora Milsoma, drugie jego własną. Przyjęła go z bladą twarzą, ale tak spokojnie, że aż to się wydawało niesamowite.

— Dzień dobry — powiedziała zwyczajnie, a on odpowiedział tak, jakby miał przed sobą pierwszą lepszą asystentkę.

— Trzeba niektóre rzeczy omówić, a inne przygotować — zaczął nie patrząc na nią.

— Słucham pana?

— Mamy... wziąć ślub... — zaczął znów i zamilkł.

Jacqueline, święcie przekonana, iż doktor jest człowiekiem brutalnym, nielitościwym i samolubnym, nie wyczuła, jego taktyki, nie spostrzegła, że podsuwał jej okazję do sprzeciwu.

Nie zrozumiała, że dlatego się zawahał i nie skorzystała z chwili. Wzięła jego powiedzenie dosłownie!

owied

15

aktor naczelny: Franciszek Probat.

Obito w drukarni Jana Stypulkowskiego, w Łodzi, Żwirki 2.

Wydawca: Jan Stypulkowski. Za redakcję odpowiada Roman Furmański.